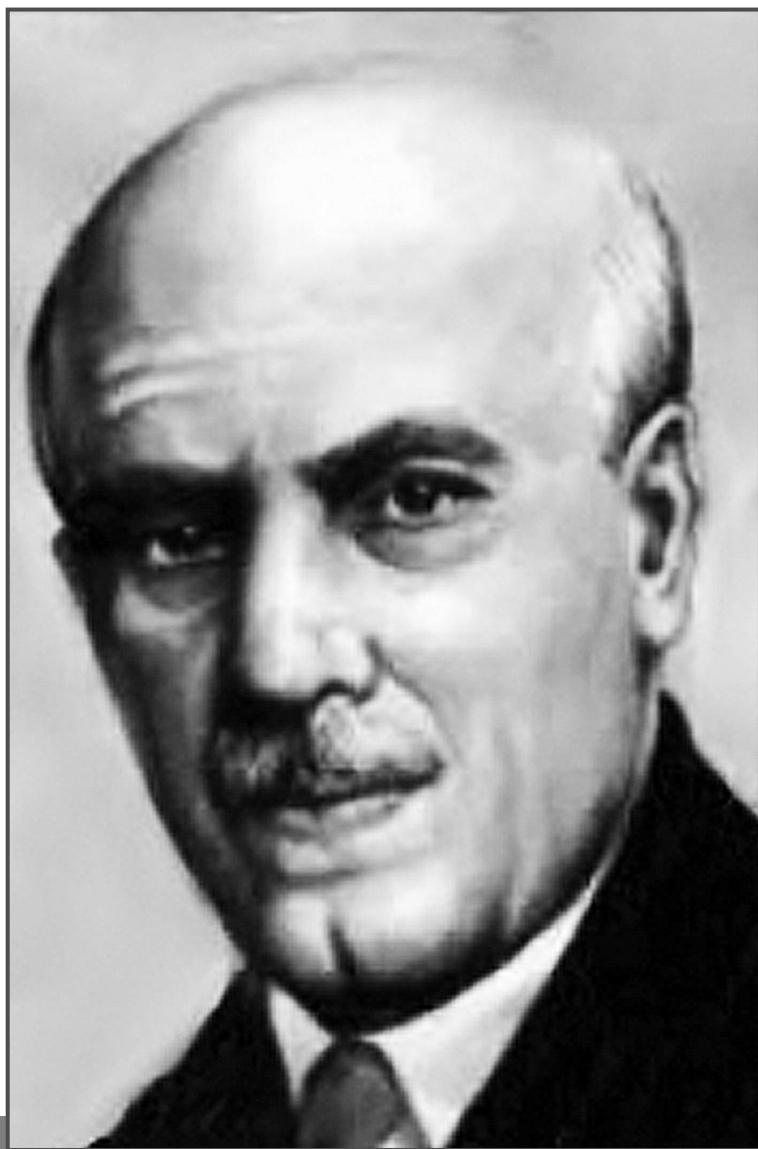

I.AL. BRĂTESCU-VOINEȘTI
PUIUL și alte povestiri alese

ANDREAS PRINT

1868 - 1946

I.AI. Brătescu-Voinești

PUIUL și alte povestiri alese

ANDREAS PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRĂTESCU-VOINEȘTI, ALEXANDRU IOAN

Puiul și alte povestiri alese / Ioan Alexandru Brătescu-
Voinești - București: Andreas Print, 2017

ISBN 978-606-765-024-2

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Petru Maior nr. 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2017

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii ANDREAS Print**.

Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU

Redactare: Laura-Ivona DUMITRU

Bun de tipar: 11.01.2017

Coli tipar: 12

Format: Z₆ (16/54x84 cm)

Tipar: **ART PRINT**

E-mail: office@artprint.ro

CUPRINS

I. ÎN LUMEA DREPTĂȚII / 7

Puiul / 9

În lumea dreptății / 14

Un om / 73

Din carnetul unui judecător / 77

Neamul Udreștilor / 85

Sâmbătă / 104

Magheranul / 110

Sminteala lui Radu Finuleț / 113

Conu Alecu / 118

Întâmplare / 123

Moartea lui Castor / 126

II. ÎNTUNERIC ȘI LUMINĂ / 131

Niculăiță Minciună / 132

Bietul Tric / 156

Nicușor / 159

Privighetoarea / 166

Metamorfoză / 169

„Călătorului îi șade bine cu drumul“ / 172

Blana lui Isaia / 181

TABEL CRONOLOGIC / 189

În lumea
dreptății

Puiul

Sandi, să ascuți pe mămica!

I ntr-o primăvară, o prepeliță aproape moartă de oboseală – că venea de departe, tocmai din Africa – s-a lăsat din zbor într-un lan verde de grâu, la marginea unui lăstar. După ce s-a odihnit vreo câteva zile, a început să adune bețișoare, foi uscate, paie și fire de fân și și-a făcut un cuib pe un moșoroi de pământ, mai sus, ca să nu i-l înec ploile; pe urmă, șapte zile de-a rândul a ouat câte un ou, în tot șapte ouă mici ca niște cofeturi și a început să le clocească. Ai văzut cum stă găina pe ouă? Așa sta și ea, doar că ea, în loc să stea în coteț, sta afară în grâu; și ploua, ploua de vărsa, și ea nu se mișca; nu cumva să pătrunză o picătură de ploaie la ouă. După trei săptămâni i-au ieșit niște pui drăguți, nu goi ca puii de vrabie, îmbrăcați cu puf galben ca puii de găină, dar mici, parcă erau șapte gogoși de mătase, și au început să umble prin grâu după mâncare. Prepețița prindea câte o furnică ori câte o lăcustă, le-o firimița în bucățele mici, și ei, pic! pic! pic! cu cioculețele lor, o mâncau numaid-ecât. Și erau frumoși, cuminți și ascultători; se plimbau primprejurul mamei lor și când îi striga: „Pitpalac!“, repede veneau lângă ea. Odată, prin iunie, când au venit țaranii să secere grâul, ăl mai mare dintre pui n-a alergat repede la chemarea mamei, și cum nu știa să zboare, ha! l-a prins un flăcău sub căciulă. Ce frică a pățit când s-a simțit strâns în palma flăcăului, numai el a știut; îi bătea inima ca ceasornicul meu din buzunar; dar a avut noroc de un țaran bătrân, care s-a rugat pentru el:

– Lasă-l jos, mă Marine, că e păcat de el, moare. Nu-l vezi că de-abia e cât luleaua?!

Când s-a văzut scăpat, fuga speriat la prepeliță să-i spuie ce-a pățit.

Ea l-a luat, l-a mângâiat și i-a spus:

– Vezi ce va să zică să nu mă ascuți? Când te-i face mare, o să faci cum ăi vrea tu, dar acum, că ești mic, să nu ieși niciodată din vorba mea, că poți să pățești și mai rău.

Și așa trăiau acolo liniștiți și fericiți. Din seceratul grâului și din ridicarea snopilor se scuturaseră pe miriște o groază de boabe cu care se hrăneau și, măcar că nu era vreo apă prin apropiere, nu sufereau de sete, că beau dimineața picături de rouă de pe firele de iarbă. Ziua, când era căldură mare, stau la umbră în lăstar; după-amiaza, când se potolea vipia, ieșeau cu toții pe miriște; iar în nopțile răcoroase se adunau grămadă, ca sub un cort, sub aripile ocrotitoare ale prepeliței.

Încet-încet puful de pe ei s-a schimbat în fulgi și în pene, și cu ajutorul mamei lor au început să zboare. Lecțiile de zbor se făceau dimineața, spre răsăritul soarelui, când se îngâna ziua cu noaptea, și seara în amurg, căci ziua era primejdios din pricina hereților, care dădeau târcoale pe deasupra miriștii.

Mama lor îi așeza la rând și îi întreba: „Gata?“. „Da“, răspundeau ei. „Una, două, trei!“. Și când zicea „trei“, frrr! zburau cu toții de la marginea lăstarului tocmai colo lângă cantonul de pe șosea și tot așa îndărăt. Și mama lor le spunea că-i învață să zboare pentru o călătorie lungă, pe care trebuia s-o facă în curând, când o trece vara. „Și o să zburăm pe sus de tot, zile și nopți, și o să vedem dedesubtul nostru orașe mari și râuri, și marea.“

Într-o după-amiază, pe la sfârșitul lui august, pe când puii se jucau frumos în miriște împrejurul prepeliței, aud o căruță venind și oprindu-se în drumeagul de pe marginea lăstarului. Au ridicat toți în sus capetele cu ochișorii ca niște mărgele negre și ascultau.

